

LA FARGA

REVISTA DE SALT



X N.º 100 NOVEMBRE-DESEMBRE/88

Antoni Tàpies 1988

FELIÇ

Avui, després d'uns números de gandulejar i no tenir res per dir-vos, i també un xic empès pels companys de redacció, torno a donar-vos la llauna amb la meua columna.

M'ha semblat escaient, amb motiu de la celebració del n.º 100 de la nostra Revista, de parlar de la felicitat, això tan intangible i inabastable que tots cerquem desesperadament. ¡Que poques vegades ens atrevim a assegurar que som feliços!, per què?. Em sembla que deu ser perquè ens posem el llistó de la felicitat un xic massa alt. Tots desitgem un «estat de gràcia» permanent, que tot ens surti rodó, que no ens assetgi cap maldecap, que no ens falti mai res, que tothom ens estimi com som, etc., i això, amics, ja estic mig convençut que, en el món en què vivim, no deu ser possible.

El qui no té gaires calés no se sent feliç perquè no en té, i el qui en té molts tampoc és feliç perquè té por d'Hisenda. Quan tenim els fills petits, els voldríem tenir grans per no estar tan lligats, i quan els tenim grans els voldríem petits per poder-los governar millor. Quan som molt joves, voldríem ser més grans i quan ja som grans ens reca no ser més joves. Quan festegem amb una «rossa», tot d'una ens adonem que les que ens agraden són les «morenes». Total, que entre tots no ens esclaram.

Hauríem d'aprendre a ser feliços amb el que tenim, i no ho confonguésiu amb la resignació i la conformitat, però em sembla que hem de cercar la felicitat disfrutant cada moment de la nostra vida.

De moment us comunico que em sento feliç de veure el N.º 100 de La Farga al carrer, i de veure el local del Casal en obres; tan sols per això us convido a tots a ser feliços.

Joan Boada i Reig

EL PORRÓ DE L'ALCALDE



De tots és sabut que el nostre Alcalde, Salvador Sunyer, assisteix a la pràctica totalitat dels actes, de tota mena, que se celebren a la nostra vila. Sovint, aquests actes s'acaben amb un pisolabis. El nostre Alcalde no és pas que sigui un dels que menja més, però sí que és força llaminer. En aquestes imatges, l'han enxampat, per fer baixar la coca, remullant-se la gola bevent amb porró.

(Fotos: Antoni Moiset - Fons d'art Ràdio Salt - i Jaume Ollé, A. L. La Farga)

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

MOTOS
CATALUNYA



PERE TEIXIDOR

MONTESA
PEUGEOT
VESPINO
DUCSON
HONDA
DUCATI
VESPA
DERBI
PUCH

C/. Major, 307
Telèfon 23 93 67

SALT

UN SALT PER ALS 2000

El 15 de desembre de l'any 2070 hauria de sortir LA FARGA número mil, però no ho podem assegurar del tot perquè els números no corresponen sempre a un sol mes i podria molt ben ser que no fos precisament el mes de desembre. De tota manera els nostres lectors ja estan acostumats a la nostra manca de puntualitat i ens sabran perdonar aquesta falta de previsió per aquest cas concret. Si no, hi haurà l'excusa que en aquest número 100 de la nostra Revista ja havíem avisat.

Excepcionalment hem reservat ja per aquest número 1000 alguns espais publicitaris, que degut a les nombroses peticions i per no fer-la massa plena de publicitat haurem de limitar. Els mòduls compresos han estat seleccionats pel mateix Consell de Redacció, el qual ha entès que la seva publicació és inqüestionable:

EL TALLERET DE SALT

COMPANIA TITULAR DE L'ATENEU SALTENC, amb la col.laboració de l'«ORQUESTRA I CORS DE LA CIUTAT».

De tornada de la seva gira pels Estats Units d'Amèrica, i en primera representació en la Confederació Europea de Nacions, els oferirà l'obra musical que han aplaudit els públics de les més importants ciutats americanes:

LA PELL DE BRAU, de Salvador Espriu

Venda anticipada d'entrades a l'Ateneu de 6 a 7.

PLANTER DE SALT

(Exigiu la Denominació d'Origen)

ASSOCIACIÓ DE PLANTERAIRES DELS COMUNS VELLS

Només Planters i Hortalisses de qualitat!!!!

Seu Social: CASAL DE LES DEVESES

(Antic Mas Ribot)

Pavelló de la Quintana

Portal Sud



ANY: X

Núm. 100 Nov. i Des./88

LA FARGA/Revista de Salt.

EDITA/Casal de Jubilat

DIRECCIÓ/Guillem Terribas.

COORDINACIÓ/Josep M.ª Oliveras.

RELACIONS AMB EL CASAL DE JUBILATS/Joan Boada.

CONSELL DE REDACCIÓ/Lluís Mateu, Guillem Terribas, Joan Boada, Jaume Bosch, Martí Fita, Josep M.ª Oliveras, Josep Guardiola, Àlicia Vila, Eva Escuin, Pilar Subirós i Toni Rusalleda.

COL.LABORACIÓ HABITUAL/Quim Pla, Josep Cristòfol, Pitu Geli, Antoni Brugués i Enric.

COL.LABORACIÓ EN AQUEST NÚMERO/Narcís Jordi-Aragó, M.ª Mercè Roca, Salvador Sunyer, Artur Marquès, Josep Oliveras, Pilar Alonso, Pepa Bouis, Jordi Soler, Josep Anton López.

COMPAGINACIÓ/Xarli Terribas.

CORRECCIÓ i ESTIL/Toni Rusalleda.

FOTOGRAFIA/Jaume Ollé.

PORTADA/Lluís Mateu.

DISTRIBUCIÓ/Emili Crous.

TIRADA/2.000 Exemplars.

REDACCIÓ/Passeig Verdguer, 1,

Telfs. 23 04 98 - 23 85 78

IMPRESSIÓ/Impremta Pagès. Eixample, N.º 8

Telf. 42 01 07 Anglès.

DIPÒSIT LEGAL/GI-356/79.

Tindrem també molt en compte de donar prioritat en la publicitat a totes les empreses que en els anys difícils de les últimes dècades del segle XX ens han ajudat i ens ajuden amb els seus anuncis. LA FARGA ha arribat al número 100 en 9 anys, gràcies també, i des del primer número, als anunciants que ens han ajudat a finançar-la. La nostra Revista compta amb aquest suport per arribar al número 1000.

No serà cap problema complaure totes les peticions de publicitat per aquest número especial de LA FARGA-1000. La retransmissió en directe de la festa de presentació per FARGA-SALT TV permetrà contractar espots dedicats expressament a aquest programa especial.

Volem agrair als nostres col.laboradors la seva dedicació a la nostra Revista. Ells han donat contingut a les cent Fargues que hem fet fins avui. No cal dir que comptem amb ells per molts cent d'articles més.

Pels companys que han passat pel Consell de Redacció, i pels qui han tingut o tenen cura de la distribució, un fort aplaudiment i la vostra consideració amics lectors, perquè han treballat desinteressadament pel comú.

Desitgem que per molts anys pugueu llegir LA FARGA.



Sumari

LA VIDA DEL CASAL

Feliç.....2

L'ESPIETA

El porró de l'alcalde.....2

EDITORIAL

Un Salt per als 2.000.....3

FINESTRA OBERTA

Fer-ne cent i

fer-ne un.....4-5

Ràdio Salt.....6

MAIG DEL 88

Urbanisme a Salt,

bars i bancs.....7

CULTURA

Exposicions.....9

Biblioteca Jaume Ministral

i Masia.....9

IMATGES

Cap als 2.000.....10

L'ALTRE IMATGE

La Germana Teresa

premia el solet.....10-11

ESPORTS DE FARGA

O.K. l'hoquet.....12

L'hoquet

assignatura pendent.....12-13

Tres personatges de l'Hoquet

Club Salt.....13

TEMA CENTRAL

El Salt, del s. XXI.....14-15

Salt.....14-15

Benvoiguts Reis Mags.....14

Endevina, endevineta.....16

El Salt del 2.000.....16-17

Salt, un somni o

una realitat.....17

LA TRIBUNA

L'Estany Monar.....18-19

TEVA/MEVA

Narcís Isern

(l'avi més vell de Salt).....20

Susanna Ventura

(Pubilla de Salt-88).....21

LA GALLINETA

De l'Eixample al

«Pla Maçana».....22-23

SALTENCS SINGULARS

En Pere Bota.....25

En Baldiri Taper.....25

CRÒNICA

Salt al 2.000.....26

ESPIGOLANT

El peix més gros.....26

LA VIDA AMB HUMOR

L'acudit foll.....27

La màgia d'un número.....27

FER-NE CENT I

Quan, en aquell llunyà mes de maig de 1979, LA FARGA va néixer modestament com a **Butlletí Informatiu del Casal de Jubilats de Salt**, costava d'endevinar que esdevindria la revista que ara és. Però els seus fundadors ja havien endevinat que uns fulls impresos, escampats periòdicament per una vila sense òrgans d'expressió propis, no es podrien limitar a comentar en termes de tertúlia les petites incidències domèstiques de la vida de l'entitat. LA FARGA era, des del seu neixament, un paper destinat a una major volada, i així ho anunciava, sense embuts, el darrer paràgraf de la primera editorial: «Aquesta és l'eina que us oferim per aconseguir una comunicació oberta que ens farà viure, de calent en calent, la vida de Salt i la del Casal». L'afirmació no deixava lloc a dubte, perquè pasava, per davant de la vida interna del Casal editor, la vida sencera de Salt: un poble encara sotmès aleshores al jou administratiu de Giro-

na, però cridat a recuperar ben aviat la plenitud de la seva sobirania.

LA FARGA va saber jugar des del primer dia aquest paper auscultador i dinamitzador de la vida col·lectiva, i així, al cap de vuit anys i sense cap trencament, va poder encetar una nova etapa amb el canvi del vell subtítol pel de **Revista de Salt**. Subtítol que no era sols un propòsit de futur, sinó la consolidació formal inevitable d'allò que la publicació, sense dir-ho, ja havia estat en el passat.

El número del canvi, que era el 81, ja parlava de la fita que avui celebrem. Deia a l'editorial: «Entrem en una nova etapa que ha de culminar amb el número 100». Ara hi hem arribat, i comptem amb cent números d'un revista que ha sabut connectar mensualment amb la realitat més pròxima i que ha donat informació i opinió sobre l'entorn immediat. Això, que és aviat

dit, resulta especialment valuós, perquè la informació d'avui, en un context de complicació industrial i de sofisticació tècnica creixents, es concentra empresarialment en



uns pocs punts cada cop més llunyans, poderosos i inexpugnables. Cada vegada es fa més difícil que

TURIS-AUTO SA.

CONCESIONARIO

LANCIA



Carretera Barcelona, 16

Tel. 21 57 12

17001 GIRONA

Servei Oficial
Post-venda i
Recanvis



Carretera Girona - Anglès
Apartat de Correus núm. 2
17190 SALT - GIRONA

GARATGE INTERNACIONAL
ROBERT VIDAL, SA.

FER-NE UN

l'habitant d'un lloc petit pugui accedir a la propietat i a l'ús dels mitjans informatius, i cada vegada aquests li donen menys opció a saber o per dir allò que passa al seu

mental llibertat de tenir a la mà mitjans de comunicació adequats per poder-hi explicar les petites grans coses de cada dia. Per això cal assegurar la pervivència de les revistes que, com aquesta, són un xic de tothom i promouen la comunicació entre tots, i en les quals cada ratlla, cada imatge i cada signatura adquireixen el valor dels àlbums i de les cartes de família.

D'altra banda, cent números d'una revista ja tenen gruix suficient per poder-los relligar. Més enllà de la notícia i de l'opinió de cada mes, els exemplars de LA FARGA confegeixen ja uns quants volums de la història del poble. Degudament col·leccionats, ens restitueixen la fesomia i la trajectòria de Salt dels últims anys: el combat per la independència, la història de la segregació, la restauració dels òrgans de govern, la lenta reconstrucció del teixit municipal. I també el treball quotidià, els problemes econòmics, les tensions so-

cial, els debats ideològics, les reivindicacions ecològiques i les manifestacions culturals. La vida de la vila, ja no servida «de calent en calent», sinó passada pel fred i savi sedàs del temps.

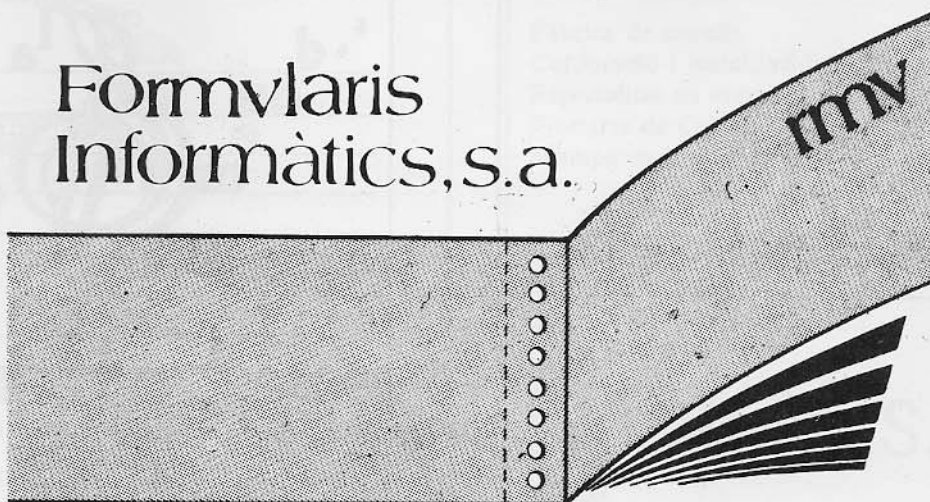
Ara, amb els cent números enquadernats i col·locats en el prestatge de la biblioteca, LA FARGA es disposa a fer el número 101 i els següents. No tindria cap sentit haver arribat fins aquí si no s'acceptés el repte inesgotable del periodisme, que consisteix a oblidar cada dia l'exemplar d'ahir per projectar i realitzar el de demà. Els castellans tenen un adagi que aquí s'ha complert feliçment: «Quien hace un cesto, hace ciento». Però també cal aplicar a aquesta ocasió la dita més subtil i més exigent dels valencians: «Qui en fa cent i no en fa una, com si no en fera ninguna».

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

President del Col·legi de Periodistes
Demarcació de Girona

voltant. Ara la mítica llibertat de premsa ja no és tant la famosa llibertat d'expressió, sinó la més ele-

Formylaris
Informàtics, s.a.



Eiximenis, 20, 6º, 1ª - Tel. (972) 20 08 87

17001 GIRONA

PROGRAMACIÓ RÀDIO SALT

DE DILLUNS A DIVENDRES.

- 7.00:** Ràdio. Diari/Matí.
8.00: Bon dia des de Salt
9.00: Salt 9 / El primer Salt informatiu local
9.05: El fil conductor
10.00: Salt 10 / Informatiu local
10.05: El fil conductor
11.00: Salt 11 / Informatiu local
11.05: No-té-nom
12.00: El salt de l'Angelus / Informatiu local.
12.10: El fil conductor
(divend.) Agenda pel cap de setmana.
13.00: Salt 1 / Informatiu local.
13.05: Fil conductor.
13.30: Salt a les 2 / Recull informatiu.
14.00: A les dues, dues
14.30: Temps d'esports.
15.05: Des de Metròpolis.
17.05: El salt del pop
19.00: Salt 7 / Informatiu local
19.05: Més que música
(divend.) Concerts pel cap de setmana.
20.05: (dimarts) Hoquei en acció. Fed. Hoquei Josep M.^a Cort.
(dimecr.) Hanbol el teu esport. Fed. Hanbol J.M. Casas i D. Chicano.
21.05: (dimarts) Swing. (60') Glòria Pérez.
(dimecr.) Pujant per l'escala mecànica de baixada (120') Enric Caradevall.
(divend.) Sense barret (60') Alfons Casas.

24.00: Connexió Ràdio 4

DISSABTE

- 8.05:** Ona lliure.
8.30: Demà és festa. Parròquies de Salt. Àngel Caldes i Ramon Oller.
9.05: Ona lliure.
9.30: Propostes honestes pel cap de Setmana. Guillem Terribes.
10.05: Temps de sardanes. Salt Sardanista. Mercè Planes.
11.05: Ona lliure.
12.05: El petit esport. Pili Fernández.
13.05: Ona lliure.
13.30: Ràdio. Diari / Recull informatiu.
14.00: Activitat musical
16.05: Xapeau a la tarda. Ed. dissabte. J. M. Coromines.
19.05: Temps d'esport
Connexió Ràdio-4.

DIUMENGE

- 8.05:** Super Joves. Tonet, Josep i Esther.
12.05: Bon diumenge. J.M. Pladeveya.
15.05: Xapeau a la tarda. Ed. diumenge. J. M. Coromines.
17.05: Temps d'esport.
21.05: Clau de so. Ramon Jover.
24.00: Connexió Ràdio-4.

RELOTGERIA • JOIERIA
PLAQUES i TROFEUS

Comas

C/. Major, 83
Tel. 23 47 70

SALT

The advertisement features a musical staff with the words 'donem la nota' written across it. A large treble clef is positioned in the center. Below the staff, there is a logo for 'Ràdio SALT' with the number '97.7 FM' and the text 'Emissora Pública Metropolitana del Gironès'.

URBANISME A SALT, bars i bancs

Ara que em poso a escriure, em pregunto el per què de la meua corre-dissa per tots i cadascun dels carrers de Salt; potser per comprovar sobre el terreny que segons els meus comptes hi ha seixant-vuit bars (de tota mena) i divuit entitats bancàries i caixes aproximadament. A més d'un munt d'establiments alimentaris i d'altres que no vénen al cas.

Sí, ja sé que els bars i els bancs no tenen molta relació en principi, però si més no ambdós comencen per la lletra «B».

El que sí és cert és que sempre m'ha cridat l'atenció la seva distribució urbanística. Sobretot al llarg del carrer Major, una espècie de «High Street» però en modest, o no tant modest si tenim en compte el nombre de la població saltenca.

Un alt percentatge d'aquests bancs es troben situats principalment al centre del Carrer Major i també als extrems. Els bars, en canvi, estan distribuïts proporcionalment, amb més abundància on hi ha gran concentració de pisos i força escassos al barri vell i a la zona de pagès.

Al Carrer Major també hi ha força bars, entre els quals s'hi troben alguns dels de sempre...

Sabeu que abans de la guerra so-lament hi havien cinc bars?: Can Pep,



Bar Flor, Bar Ideal, Cafè Subils, La Floreal i també el bar del Centre Republicà on també s'hi feien actes i reunions.

En aquella època, a Girona ja hi havia bancs, a Salt no n'he trobat cap, qui sap, potser alguna empresa individual o familiar feia la funció de petit banquer local, que començaven amb una activitat prestadora i acabaven amb un esperit financer.

De tota manera el protagonisme d'aquests sectors a Salt ve donat per la forta immigració, que ha fet créixer d'una manera progressiva i relativament ràpida el poble.

Tot això crec que és normal i fins i tot trivial. Els bancs, si hi són deu ser perquè és rendible i els bars, si més no,

per oblidar els venciments de les lletres, o qui sap, potser per celebrar el cobrament dels interessos...

De fet tot això ve al cas perquè, encara que és evident i lògic que per quantitat van guanyant els bars, no us penseu però que els bancs dormen a la palla. Doncs com segurament sabeu el Bar Restaurant Vilanova ens deixa. I qui us penseu que vindrà a substituir-lo?... Doncs ho heu endevinat... Un banc o una caixa... no ho sé, si fa no fa tot és el mateix; em va dir una senyora mentre comprava el pa.

PILAR SUBIRÓS



AUTO TALLER
F. FELIU
C/. Pere Coll Guitó, 22 - Tel. 23 19 73
SALT
Ctra. Nacional II (encreuament Caldes
Tel. 47 03 66 - **CALDES DE MALAVELLA**

Fàbrica de miralls
Col.locació i instal.lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a Bany




SOLAR S.A.
DISTRIBUIDOR
VENTILAR!
VENTILAR!
VENTILAR!
C/. Joan Maragall, s/n. (Zona Esportiva)
Telèfon 23 58 11 - SALT

Exposicions

Del 27 d'octubre al 16 de novembre, a la Casa de Cultura de Salt, el jove artista de 17 anys, Marc Palau, fa la seva primera exposició individual, on podem trobar pintures i debuxos.

Alhora, en Narcís Costa mostra escultures i dibuixos sota el títol «Entorn d'un record d'infància: l'àngel de la Catedral».

La Marta Font, del 16 al 30 de novembre, mostrarà pintures seves i vàries obres dels alumnes.

La Carme Muñoz, ens presentarà novament brodats de Lagartera, entre l'1 i el 15 de desembre; al mateix temps, a la sala central hi haurà una exposició fotogràfica de Jaume Prim, on es podrà observar imatges de tot l'itinerari que recorregué a peu, sortint del Cap de Creu, passat per Vielha fins arribar al Golf de Biscaia, a cap Higer.

També al mes de desembre hi haurà un concurs de pessebres entre les escoles de Salt. Cada centre presentarà dues obres, una de 1.ª etapa i l'altra de 2.ª, que seran exposades a les Bernardes.

Del 21 de desembre al 8 de gener es farà una exposició de figures antigues de pessebre.

A l'Ateneu Saltenc Can Panxut, durant tot el mes de novembre, hi haurà una exposició titulada «Homenatge al Nilon 1938-88». Hi haurà escultures, pintures i dibuixos d'onze persones que tracten el tema.

Al mateix lloc, al llarg del mes de desembre, Emili Auguet, un gravador de Girona, ens exposarà la seva obra.

També s'està duent a terme la preparació dels Pastorets.

En els mesos de novembre i desembre, al Setè Cel, s'hi faran dues exposicions. El primer mes, en Jep Rodríguez ens mostrarà pintures abstractes i al desembre, l'Enric Savalls, pintures negres.

ALÍCIA VILA
EVA ESCUIN

BIBLIOTECA JAUME MINISTRAL I MASIÀ

Cada mes tenim intenció de fer un llistat de novetats que han arribat a la biblioteca i que hem catalogat. Són a la vostra disposició. Bona lectura!

LLENGUA I LITERATURA CATALANES

BOSCH, M.ª Angels; PUIGDEMONT, Pilar. **Iniciació a la història de la Literatura Catalana**. Barcelona: Edhasa, 1985. 429 p.

CARDONA, Osvald. **Els goigs i els càntics de Jacint Verdaguer**. Barcelona: Barcino, 1986. 227 p.

FÀBREGAS i BARRI, Esteve. **Diccionari de veus populars i marineres**. Barcelona: Pòrtic, 1986. 241 p.

MACIÀ, Xavier; PERPINYÀ, Núria. **La poesia de Gabriel Ferrater**. Barcelona: Ed. 62, 1986 (Llibres a l'abast; 213)

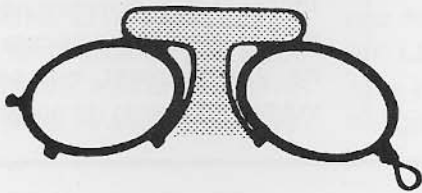
NIUBÓ, Ramon. **Manual pràctic d'ortografia catalana: com escriure sense faltes**. Barcelona: De Vecchi, 1986. 158 p.

RENAIXENÇA, La: Cicle de conferències fet a la Institució Cultural del CIC de Terrassa. Curs 82/83. Barcelona: Abadia de Montserrat, 1986. 141 p.

ROMEU i FIGUERES, Josep. **«Sol i de do» de J.V. Foix**. Barcelona: Empúries, 1985. 80 p. (Les naus d'Empúries. Quaderns de navegació, 6)

TERRY, Arthur. **Sobre poesia catalana contemporània: Riba, Foix, Espriu**. Barcelona: Ed. 62, 1985. 169 p. (Llibres a l'abast, 208).

TRIADÓ, Joan. **La poesia catalana de postguerra**. Barcelona: Ed. 62, 1985, 236 p. (Llibres a l'abast, 205).



OPTICA TARRÚS, S.A

Jaume Tarrús i Galter

Llicenciat en Ciències Físiques Òptic Diplomat

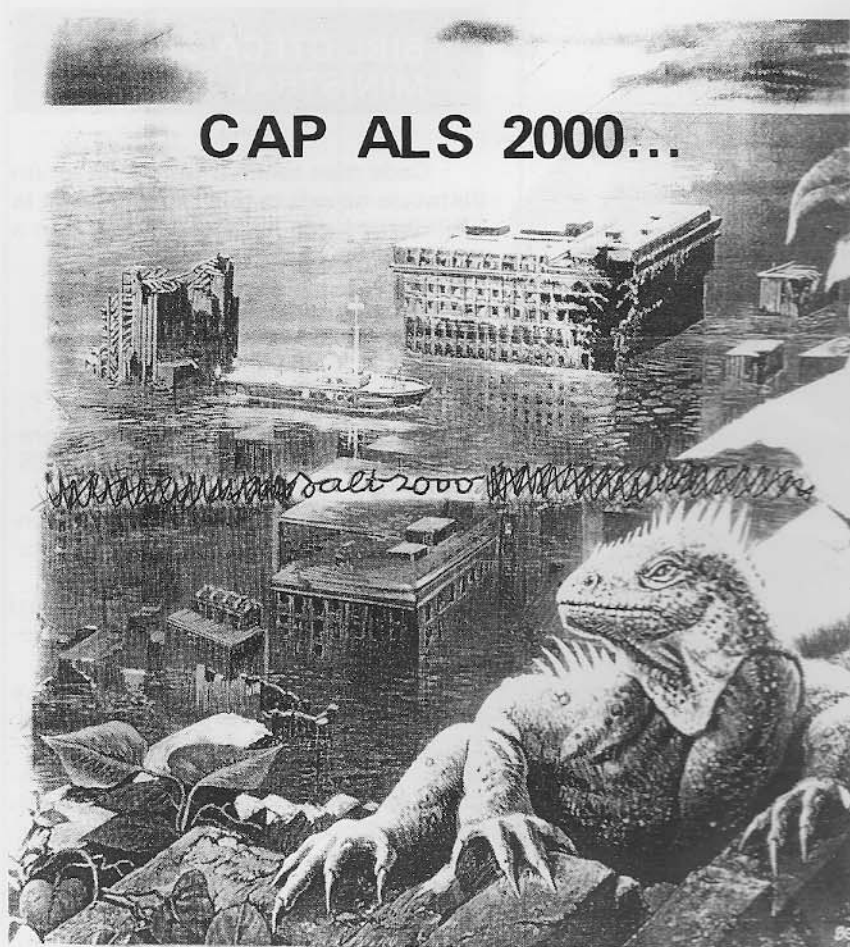
Sta. Clara, 54 Tel. 21 37 50 GRIONA
Dr. Ferran, 1 Tel. 23 06 61 SALT

**Descompte del 10% per a Jubilats
socis del «Casal de Jubilats»**



L'hi organitzem li reservem tota mena d'excursions, viatges, bitllets d'avió, tren, vaixell, autocar, així com lloguer de cotxes i d'autocars. Demaneu informació i pressupost per les seves vacances, sense cap compromís.

Avgda. Jaume I, 60 - Tel. 21 98 00
GIRONA



CAP ALS 2000...

Ara que tothom parla i celebra el mil·lenari de Catalunya, nosaltres anem més lluny i mirem cap als dos mil. Això, no vol dir que no ens interessi el passat, tot el contrari. Precisament a Salt, aquests dies, a part de nosaltres (els de La Farga), l'Ajuntament de Salt està portant a terme un seguit de conferències sobre el Salt del 2000. Conferències que es fan a la Casa de Cultura «Les Bernardes» i a on participen els especialistes més prestigiosos per a cada tema que s'ha triat, per preparar i veure el futur del nostre poble. Cal recordar, i això lliga amb allò que deia que no oblidem el nostre passat que el mateix Miquel Berga, responsable des de l'Ajuntament d'aquestes conferències sobre el 2000, fa anys, quan encara Salt no havia recuperat totes les seves atribucions com a poble, també havia organitzat, i aquesta vegada a la Biblioteca Municipal, unes conferències sobre els orígens de Salt.

Per tant, tal com diu l'editorial d'aquest número, l'actual imatge de Salt, i amb això coincidim amb l'Ajuntament, mira cap al nostre futur (com a revista i com a poble). Però mai hem oblidat el nostre passat.

GUILLEM TERRIBAS i ROCA.



LA GERMANA

Som totes al pati. Hem sortit de la classe en desordre i parlant fort: ens haurien pogut renyar molt, si ens haguessin vist. Però no: som al pati, fem grupets, les amigues amb les amigues, totes iguals, vint-i-cinc nenes iguals, vestides idèntiques, vint-i-cinc còpies. Només els caps són diferents: els colors dels cabells i les faccions i els gestos de la cara. Esperem la senyoreta de gimnàstica, i no ve. Al cap d'una estona, avorrides, ens asseiem a terra. Veiem les altres classes amb les nenes a dins, amb tots els ulls pendents de la professora. Nosaltres, essent al pati, ens sembla que som lliures. Però esperem i esperem. Al cap de no sé quant, per la porta del fons, apareix la germana Teresa i el monitor d'esports. I la senyoreta? La senyoreta està malalta, diu la germana: avui us farà la classe el monitor. El cor de totes se'ns alegra: en un moment som totes dretes, voltant-lo, l'hem tancat al mig, el mirem no el deixem moure. Però hi ha encara la germana, al seu costat, que sembla que vulgui protegir-lo de nosaltres. Vagi-

Sport Garatge, s.a. JOSEP CASALS

Reparacions
Engrassament
Neteja



Passeig Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 SALT

Subministres Catalunya, s.l.

VOLVO

Camions i Autobusos

Passeig Marquès de Camps, 3
Tels. 23 33 11 - 23 78 83

En aquest número especial i a més molt significatiu per a tots, recuperem per als nostres lectors i en aquesta secció l'escriptora gironina actualment reconeguda com a una de les millors escriptores de l'actual narrativa catalana, que ens ofereix un relat inèdit

TERESA PRENIA EL SOLET

se'n, germana! Però la germana es queda, al solet, recolzada a la paret del col·legi: mirant-nos, diu; vigilant-nos, sabem nosaltres. I comencem. El monitor és jove, és massa jove, es posa vermell, defuig les notes mirades. És alt, és moré, és prim. Té un somriure esplèndid i nosaltres l'estimem. N'estem totes enamorades, hi somniem a les nits; si ens toquem, és perquè abans ens hem imaginat la seva cara, les seves mans, les seves cames llargues. Comencem. Totes tenim el cor atabalat: s'hi fixarà, en mi? Ens diu que fem flexions: hem de fer files de tres i fer flexions. Ara és quan hi ha empenyes, totes volem posar-nos al davant de tot. De molt a prop, se li sent l'olor: és una olor que es posa quan s'afaita, una olor d'home. I també, de tan a prop, no podem evitar de clavar-li els ulls a la cintura. Els pantalons del seu xandall tenen un cordó blanc que surt una mica per sobre de la goma. Li mirem la cintura i després anem baixant a poc a poc els ulls pel ventre, més envall, i el ritme del cor se'ns va alentint cada ve-

gada més: quan els nostres ulls troben allò que mai anomenem pel nom, sentim al clatell, com dues espases, els ulls de gel de la germana Teresa. I la classe continua. Fem els capgirells torts perquè ell ens corregeixi la postura però és una llàstima: la senyoreta ens engrapa pel cul, per les cuixes: ell, com a molt, si veu que anem a caure i ens podríem fer mal, ens agafa pel braç. Ara correm, fem voltes pel pati ben de pressa: quan ell ens fa un senyal hem de canviar el sentit. Badem, totes badem, totes l'anem mirant i anem elaborant la nostra fantasia: no sentim res: quedem totes apilonades, rient: la mirada de la germana Teresa és impacient i dura. I la classe s'acaba. El monitor ens dóna les gràcies - sempre dóna les gràcies, és tan educat, és com un noi d'abans, per això n'estem enamorades- se'n va. Entrem totes de cop, sense ordre, cansadíssimes, totes cansadíssimes i no pas de la poca gimnàstica que hem fet. La germana Teresa entra al darrera nostra. Ens hauria de renyar i no gosa. Ella mateixa -i totes ho

sabem- no el troba encantador? Si no, digues, què hi feia, al sol, perdent el temps, si sempre ens diu que té tanta i tanta feina...

MARIA MERCÈ ROCA



REMOTO
CENTRE RECANVIS MOTO

VENDA RECANVIS - TALLER REPARACIÓ

Ramon y Cajal, 4
Telèfon 24 00 61
SALT

IMPORTADOR PER A ESPANYA.

ariete
polini motor

ACERBIS
PLASTICA ITALIA

MALOSSI

UTM
INTERNATIONAL

CHIARAVALLI
LA CORONA DEI CAMPIONI

SURFLEX
PER FRENI
PER FRIZIONI

O.K. l'hoquei

Quan passen coses d'aquestes, sempre es refresca la memòria. A mi, em recorda els temps de Primera Comunió. La mare em posava els pantalons i la camisa ben planxats, els mitjons blancs i les sabates ben netes. Vés a missa, em deia. Jo assentia, però junt amb els altres, en passàvem de llarg. El nostre destí de cada diumenge era la pista d'hoquei i el camp de futbol del Coma Cros.

Recordo, per bé que amb dificultat, que ja no eren els millors moments de l'entitat en l'esport de l'stick. El que en podríem dir els darrers temps, però, tot i això, la pista sempre estava plena. Hi havia caliu, i es notava que «allò» havia estat important. Però tot va quedar en res. El problema de sempre. Els calés.

El pare me n'explicava coses, d'altres els he après de més gran. Sempre m'ha fet pena que es perdés aquell caliu.

Ara, la cosa es vol tornar a tirar endavant. No és la mateixa gent. No hi tenen tan de coneixement, cal ser-ne conscients, però sí, molta més il·lusió i ganes que a Salt es pugui jugar a hoquei i retrobar aquell caliu. La majoria són pares que deixen hores de feina, d'estar a casa, que hi passen fred i que per damunt de tot creuen en el que s'ha començat.

Potser d'aquí a uns anys tornem a parlar d'un esport que torna a ser important dins la població. Si es pot fer, caldrà tenir en compte moltes coses. Que no es torni a caure en el mateix parany per segona vegada. que si s'ha aconseguit, el mèrit més gros serà d'aquests pares que hi han posat tot el que han pogut. Caldrà també tenir en compte a les persones que varen ser dels últims de sortir de Can Betes i dels primers d'entrar en l'A.E.H.C.S. per posar el seu gra de sorra sense cobrar-ne ni cinc. Tot això s'haurà de tenir en compte, però per arribar-hi cal treballar molt i superar molts entrebancs, que no han de ser problema per engrandir el que ja s'ha començat.

A tots els que ho han fet possible, enhorabona. Als que hi estiguin interessats, no ho dubteu. L'objectiu és ben clar, recuperar l'esport de l'stick per poder dir que a Salt O.K. L'HOQUEI.

PAPI

L'HOQUEI ASSIGNATURA



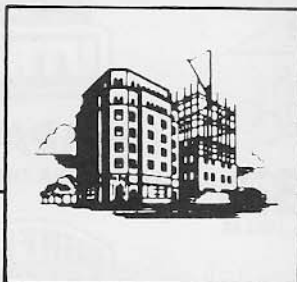
«Es pensa arribar ben aviat als 100 patinadors»

Amb la reparació de l'hoquei a la nostra vila, es vol recuperar un esport que havia sigut important a Salt. Ha passat molt temps, però el nostre poble té la tradició necessària, com per tornar a revivre aquest esport novament.

Fa aproximadament quatre anys, ja s'havia intentat tornar a la càrrega, però no va ser fins a l'estiu del 87, que es va celebrar una cursa de patins coincidint amb la Festa Major, que va tornar a eixecar l'ambient. Ja a finals del 87 i principis de l'actual, una sèrie de reunions amb gent de la població diferentment lligats amb aquest esport, desemboquen amb els primers entrenaments no oficials (amb uns 8-10 nois), que es celebrarien els mesos d'abril i maig. Un cop començat el projecte, es

demana l'admissió com a nova secció a l'Agrupació Esportiva Salt, entitat en la qual són admesos amb tota mena d'aventatges i suport per part de la junta encapçalada per Josep Trape-ro. El mateix grup entusiasmada que havia començat amb l'hoquei, es constitueix com a junta directiva de la nova secció de l'A.E. Josep Anton López, «alma mater» de la idea i l'home que més hi ha treballat, n'és el president, Josep Castaño és el Secretari, Antoni Renart és el responsable esportiu i Vicenç Quadrat és el Tresorer. No cal dir que tots ells tenen mainada patinant i que accepten el nou càrrec amb una il·lusió inusitada.

Un cop formada la part directiva de la secció, cal buscar algú per poder tirar endavant en el terreny esportiu. Els elegits són Sal-



CONSTRUCCIONES

XIFRA, S. A.

Passeig dels Països Catalans, 250

Tel. 23 79 29 - SALT

TRES PERSONATGES 'DE L'HOQUEI CLUB SALT

A qualsevol esdeveniment esportiu, una part important, per bé que totes tenen la seva, d'importància, és l'apartat de l'aspecte esportiu. En la nova secció hi ha dos homes que tenen la responsabilitat esportiva i que evidentment són part prou important dins l'esquema. Cal conèixer-los.

SALVADOR GAMUNDI

En Salvador Gamundi va néixer a Salt fa quaranta-sis anys.

Va començar a jugar amb el Girona, després amb el Coma Cros i va signar pel Barça en l'època dels Lorente, Urtinell, Saulina, Vila, Carbonell, els germans Capdevila, etc. En el club blaugrana hi estigué 11 anys. Després tornà al Girona i acabà la seva cursa esportiva amb l'equip de la fàbrica saltenca.

Un cop acabada la pràctica com a jugador, segueix vinculat al seu esport de sempre, però des de la banqueta, on debutà amb el Cassà, seguí amb el Massanet, Girona, torna a la població de la Selva i passa pel GEIEG abans d'agafar el nou repte que se li presenta a Salt.

Ell, que és saltenc de tota la vida, creu que ha d'ensenyar allò que ha après i que enlloc pot fer-ho millor que al seu poble, per fer dolent quell refrany que resa: «ningú és profeta a la seva terra». En Salvador, que més que un entrenador és un amic pels vailets, vol trobar més mainada per fer més equips i que l'any vinent tots puguin competir oficialment. Per ell és important la reaparició de l'hoquei a Salt i per això hi participa activament. No vol que després se li agraeixi, en farà prou si veu, d'aquí a uns anys, el seu esport de sempre com a un dels importants en el seu poble.

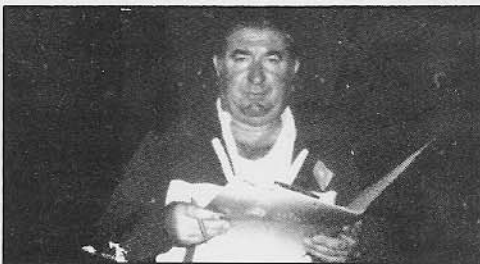
JOAN PUJOL

En Joan és de Girona, té 29 anys i no ha jugat mai a hoquei. El que sí que ha fet, però, és ser membre de la Junta directiva en altres clubs. També ha entrenat el GEIEG i ara és l'encarregat d'ensenyar a patinar els vailets que comencen. Ell, que ja havia col.laborat amb en Salvador Gamundi, no va tenir cap problema per venir a Salt. Tot al contrari.

En Salvador diu d'ell que és un «nano ferm» i com a curiositat cal dir que tot i ensenyar a patinar els menuts, ell no sap fer-ho, la qual cosa no li és impediment per donar bones lliçons, evidentment amb bons resultats.

VICTÒRIA REIXACH

La Viqui, com li diuen els amics, és l'única noia de l'A.E.H.C.S. i té 14 anys. Li avorria el patinatge artístic i va decidir canviar a l'hoquei. No li fa, ni por, ni vergonya, jugar amb nois, tot i que reconeix que al principi n'hi feia una mica. Se sent bé amb els seus companys d'ara, però li agradaria més que es formés un equip de fèmines. Ha intentat convèncer alguna amiga, però no ho ha aconseguit i de moment és l'única noia de tota la secció, la qual cosa no li causa cap problema. Pel que sí que pateix, però, és per la fred de l'hivern. Segons diu, quan en faci molta no podran entrenar i això sí que li és més problemàtic. Ànim, Viqui, que aviat tindràs més companyes.



J.G.

Salvador Gamundi: «No vull pas que m'ho agraeixin, en farà prou que l'hoquei sigui l'esport més important de Salt»

PENDENT

vador Gamundi, que és l'entrenador, i Joan Pujol que és l'ajudant i el que ensenya a patinar a la mainada. No cal dir que la seva col.laboració és totalment desinteressada.

Ja de cares a l'estiu, es munten uns cursats de patinatge que tenen el seu èxit i en el qual hi participen uns vint vailets, entre els quals també hi ha una noieta.

L'èxit de la Festa Major dona el suport necessari per convertir en realitat els somnis i les il.lusions de retornar l'hoquei a Salt, cosa que es concreta el passat mes de setembre tot fent realitat horaris d'entrenament i quotes per la mainada.

L'hoquei és una realitat.

També el passat mes d'octubre s'inicia una campanya de promoció a les escoles per donar a conèixer l'hoquei als col.legis i animar la mainada entre 4 i 13 anys a jugar.

No cal dir, evidentment, que gran part de l'èxit inicial es deu al suport que han donat els pares a la idea, a la bona relació de la nova secció i de l'A. E. amb el patronat d'esports i a les ganes de treballar que hi han posat tots en general.

Per bé que tothom trepitja de peus a terra i que només hi ha ganes de consolidar el que ara s'ha començat, a l'A.E. HOQUEI CLUB SALT, hi ha ganes de fer altres coses. Patinatge de velocitat, arribar ben aviat als 100 patinadors, englobar nova gent sigui quina sigui la seva participació en la nova secció, seguir treballant i que alguna casa donés suport econòmic a la nova singlatura.

**Josep Anton López (Pres. A.E.H.C.S.)
Josep Guardiola**



LA TECA
JOSEP M.^a DUBÉ

ENCARREGUEU AMB ANTEL.LACIÓ:

- Sarsueles • Pollastres a l'ast
- Conills a l'ast • Ànecs a l'ast
- Canelons • Calamars a la romana
- Plats Cuinats • Tripades
- Cargols, etc...

EXTENS ASSORTIT DE VINS I ESPUMOSOS

Major, 9 - Tel. 23 94 79 **SALT**

EL SALT,

La Farga ha convidat sis personatges relacionats amb la vida del nostre poble des de diferents òptiques, professionals i particulars, perquè ens parlin del «Salt del 2.000».

- Com veuen el Salt dels anys 2.000?
- Com els hi agradaria que fos?
- Com pensen que serà?



Jo veig el Salt de l'any 2000 una mica més crescut del que no és ara, però em costa imaginar-lo tan caòtic com Girona, plena d'hidrofolis particulars, aeròstats municipals captius per impedir el trànsit i places elevades amb noms com *Batlle Nadal*, *Superintendent Paco-Paco*, *Opositor Arnau o Sant Vial Gelada*. No, Salt serà cinc vegades el que és ara, i faran goig les avingudes, patxoca la grandesa dels jardins i impressió el pulcre rostre dels seus edificis. Els vehicles ecològics, impel·lits per energies saludables, discorreran sense embussos, ni fresses, i ningú no morirà aixafat com un cuc només per caminar tranquil damunt la voravia. Entreveig el Senecte Sunyer encara amo del govern de la vila, i contemplo els plens municipals amenitzats per una orquestra seràfica. Potser sí que caldria que situéssim en algun lloc l'oposició al Gran Consell, i ara que ho penso, fins i tot caldria que algun dels seus membres xisclés de tant en tant per no perdre el do de la paraula. Perquè en aquest Salt de l'any 2000, amics i amigues, ja no hi haurà merder en el consistori, atès que els partits polítics hauran mort, enduts aigües avall per aquella trencadissa de Susqueda. Càstig de Déu? Bé, posem-ho en quarantena. El cert és que la pau i l'Ordre, el de la O majúscula que només pot ser fill de la Justícia, imperaran sobre la singular urbs, i el poble fruitirà de benaurança i altres satisfaccions

providencials. Aleshores miro aquest futur que se'm demana crear i l'investigo; hi ha un llibre a la biblioteca del pis 317 de Les Bernardes, obra del protocònsul local Michele Bergabagopoulos, que em clarifica les idees i aporta la necessària llum a la recerca: *Com Salt, no hi ha res igual*. És un tom que recomano als meus besnets, però és massa dens i prolix perquè ara m'entretengui a explicar-lo.

Sí diré, no fos cas que se'm tractés de poc cerimoniós, que hi queden bé fins i tot els més reconsegats sapastres. I és que des del Cel, que és on ens trobem reunits ara mateix, les coses tenen un altre perfum, una aura diferent, un desenllaç més entrançable.

JORDI SOLER



SALT. - L'alcalde de Salt, Carles Malaventura, va inaugurar ahir el monument a Carles Catalanes, emplaçat a la plaça Lluís Companys d'aquesta vila. Amb aquesta inauguració s'obrien els actes commemoratius del dissetè aniversari de la segregació de Salt de la ciutat de Girona. Al balcó de l'Ajuntament onejaven l'estelada, el pendó de Salt i l'ensenya de Girona Espero, per evitar suspicàcies i complir amb tothom.

Les autoritats locals, encapçalades per l'alcalde, van fer una ofrena floral al monument. A més del ram de roses de l'equip de govern independentista, el cap del grup d'oposició socialista, Miquel Brega, va dipositar un bonsai de plàstic -davant la impossibilitat de trobar-ne un de natural-, i l'equip convergent, també a l'oposició, va sorprendre el nombrós públic que presenciava l'acte amb l'ofertament d'un fragment del Pi de les Tres Branques, que va ser dipositat al peu del monument pel portaveu del grup de CiU, Emili Berra, visiblement emocionat.

La construcció del monument havia portat molta polèmica al si del Consistori perquè els socialistes van condicionar el seu vot favorable a la proposta dels independentistes a que l'Ajuntament s'adherís a la campanya estatal en favor de la restitució del bon nom i la bona imatge del líder sindical de l'UGT, Nicolàs Rodó, contra el qual s'ha iniciat una campanya de

DEL S. XXI

És l'opinió d'un Alcalde, Salvador Sunyer; un Botiguer, Josep Oliveras i Estudis; un Escriptor-Ninotaire, Jordi Soler, i una mestra, Pilar Alonso, una periodista, Pepa Bouis, i, un metge Artur Marquès.

A partir d'aquí que cada u en tregui les seves pròpies conclusions.

Consell de Redacció



«desprestigi» per la seva oposició al projecte de llei del govern central de reduir els salaris en un deu per cent.

Durant l'acte inaugural, la policia local va lluir el nou uniforme de gala, aprovat en el ple del mes de gener amb els vots favorables d'independentistes i convergents, que consisteix en una samarra, pantaló de pana gruixuda, barretina i espadenyes. L'únic incident de la jornada d'ahir es va produir quan els regidors socialistes, que eren els únics que havien previst que plouria i portaven paraigües, van negar-se a aixoplugar els independentistes i els convergents, que van quedar ben xops.

PEPA BOUIS
Periodista

Benvolguts Reis Mags,

Avui, 31 de desembre de 1999, a manca de tan sols sis dies de la vostra arribada, us escric aquesta carta per demanar-vos quatre coses per Salt. La carta de la nostra família, la vàrem enviar abans de Nadal i suposo que ja l'haureu rebuda.

Aquest any no us atabalaré amb obres costoses, perquè sóc conscient que en els darrers anys heu fet prou esforços, i entre les coses fetes, les que són a mig fer i les que estan en fase de projecte, però que ja tenen el vostre suport, Déu n'hi do!

Em permeto recordar-vos, però, que tingueu una especial cura per la segona piscina coberta, per l'autovia de Bescanó, pel Palau de Convencions i pel Palau d'Esports, pel Museu d'Art Contemporani del Gironès i, sobretot, perquè vetlleu perquè els nostres amics de Girona segueixin ocupats de la variant i ens deixin per Salt l'Auditori, el Planetàrium i alguna de les noves Facultats. Deixarem per més endavant l'heliport de Torre Mirona i la piscifactoria de La Massana.

Aquest any haig de mostrar-vos un desig que tots portem al cor però que convé fer-lo palès i refermar-lo: que tothom tingui, trobi, o retrobi el veritable sentit de l'amistat, la confiança, la sinceritat, la professionalitat, la tole-

rància, la perseverança, l'alegria, la solidaritat i la caritat. Perquè és només amb la lluita personal i col·lectiva per aquests valors que hom pot ser feliç. I, sobretot, que els infants i els joves saltencs els descobreixin. I res més. Em sembla que amb tot això les coses rutllarien més bé.

Acabo ràpidament perquè d'aquí cinc minuts haig de fer el reforç d'urgència corresponent al TGV que arriba a les 13,15 h., i com cada dia ens portaran 20 o 30 marejats, que com ja sabeu, aquestes velocitats no perdonen.

Rebeu una afectuosa salutació.

ARTUR MARQUÈS
Metge





Endevina endevineta

A l'any 2.000 encara no serem tots iguals, però, ens hi haurem acostat força.

Els homes es casaran amb les dones i tindran fills i filles. Les cases semblaran vidrieres de fira i el trànsit de cotxes que ara circulen pels carrers no empudegaran l'atmosfera, tothom tindrà el seu avionet particular. No hi haurà moneda. Els guisats tindran un inqüestionable gust de plàstic en remull. Encara hi haurà arbres i alguna sargantana.

La gent treballarà molt poques hores. No hi haurà pobres, pobres, en canvi, hi podria haver una epidèmia de pobres d'esperit.

Es parlaran moltíssimes llengües vives, les quals només servirán perquè els homes més variats s'entenguin i s'estimin. Això sí que haurà canviat com una mitja. Els homes i les dones, d'un poble a l'altre, del continent més proper al més allunyat del planeta més visible al més invisible d'anys llum, després de tants mil.lenis, hauran après a estimar-se de debò. I el món serà una bassa d'oli. Allò de les guerres, segles i segles, serà sols una història desagradable per oblidar. El ric ja no s'engreixarà ajagut sobre vint pàries, perquè els pàries i els necessitats desapareixeran per sempre més.

Els vells ja no ho seran perquè no es moriran fins a l'edat de Matusalem. Els joves, per contrari, ja no semblaran tan joves.

I Salt, què? Com serà? Com hi viuran els saltencs?

Això, amics, ara me n'adono, ja és un altre capítol de l'endevinalla...

La solució d'aquí a dotze anys.

SALVADOR SUNYER i AIMERIC

Alcalde de Salt



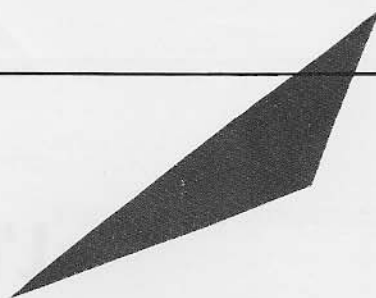
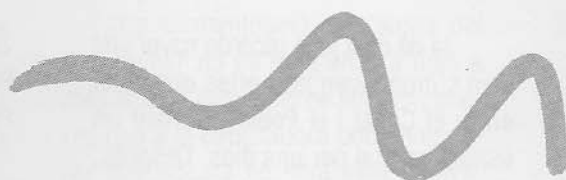
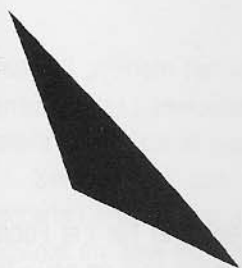
El salt del 2.000

Al requerir-me un portaveu de la prestigiosa i volguda revista de Salt, «La Farga», l'opinió particular referent al salt que donarà la vila de Salt per a l'any 2.000, em vénen a la memòria, molt diverses opinions i pensaments.

No els especificaré pas tots, ja que s'inclinen per les millors intencions en vers les diverses facetes de la vida local i social de la nostra vila. Coincideixo plenament amb tots els seus desijos, ja que voldria el millor per a tothom. Si es fessin realitat, fins la faríem, amb bona voluntat de tots, el model de tots els pobles, viles i ciutats.

Temo, que per aquelles dates, no seran factibles les intencions, ja que moltes ni es posaran en pràctica i altres fallarien. Fins i tot crec que es lamentaria que algun enfocament prengui viaranys errats.

Tot el que sigui bo per a la nostra vila ho veig positiu i progressista. El que no voldria de cap de les maneres per a Salt, a l'any 2.000, és que al que li toqui viure doni suport a les molt diverses formes d'actuació per part de les més altes esferes, fent factible que els principals mitjans de vida, siguin canviats per productes de fora de les nostres fronteres, tal és el cas de filats, robes, fustes, suro, vins, carns i fruites,... la majoria d'ells tant del nostre país.



Salt, un somni o una realitat

Avui tampoc ha sortit el sol, una espessa capa de boira fa dies que ens envaeix. Són les vuit del vespre, ja no es veu cap llum, ni tan sols puc veure el campanar, sort que de tant en tant toca la campana. Fa temps que s'ha espallat, el rellotge, i no hi ha manera que funcioni, però es resisteix a morir del tot.

- La humitat! -diuen.

A les deveses queden molt pocs plàtans, la poqueta aigua que passa pel «Tè» està plena de brutícia, i de vegades, si tens sort, pots veure un gavià que s'hi atura. Tants que n'hi havien.

L'autopista plena de cotxes de formes molt diverses, el cel en comptes de volades d'estornells el sobrevolen cada dia avions de totes dimensions, helicòpters ràpids que fan trontollar tots els vidres de les cases.

A la plaça del barri vell només hi queden les llúdrigues. Les botigues que hi havia al seu costat han tancat les portes i s'han esfumat amb els nous vents. Ara anem a comprar a les ciutats els aliments. I per si cas no pots anar-hi o no tens temps, pots fer la comanda amb el teu ordinador.

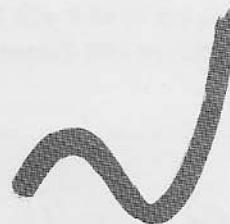
Els ocells són difícils de veure a cop d'ull i els arbres s'han transformat en vertaders museus del temps, es fa difícil jugar als

quatre cantons i pujar als arbres, la mainada ja no sap què és fer col·leccions de fulles, experimentar amb la capseta de cartró plena de cucs de seda...

No es veu la catedral de la ciutat petita i delicada. Som a l'any 2.000, les màquines, la pol·lució, els llums de neó ens guanyen terreny...

No sé si és un somni o una realitat. Sigui el que sigui, SALT, ets el meu poble i t'estimo.

PILAR ALONSO i TORNÉS
Mestra



També seria de lamentar el recolzament, com és fa en altres localitats, on es veu de bon ull com multinacionals estatals o estrangeres implanten les seves «lleis» ferint de mort les indústries i comerços locals.

Com que em temo que dominaria més l'últim esment, només espero i desitjo, que amb totes les virtuts i defectes, Salt, segueixi, per a l'any 2.000, com fins ara, amb vida pròpia.

JOSEP OLIVERAS i ESTUDIS
Botiguer

L'ESTANY MONAR

Us imagineu l'atractiu d'un llac al costat mateix del Poble? Ho veieu possible? Deixeu volar la vostra imaginació, no hi poseu barreres!!!

A l'Estany Monar s'hi podria barquejar. Tota vora hi creixeria la balca, i les polles d'aigua hi farien el niu cada any.

Poseu-hi cignes, si voleu. Segurament que els sols, aquells peixets daurats de la Bassa dels Carros, també hi trobarien el seu racó.

Us l'imagineu ja?

En Peret de Can Jaques abans que nosaltres, abans que en Lluís Mateu il.lustrés la seva idea, ell ja havia dibuixat darrera un full de calendari el primer projecte de l'«Estany Monar». Un vespre, a la cuina de Cal Cigarro, mentre la fèiem petar, va ensenyar-me el que podria ser el primer llac artificial de la nostra Comarca.

Com és que se us acudís projectar de fer un estany amb l'aigua del Rec Monar?

Ja de molt jove recordo haver vist com s'inundaven les hortes que hi ha entre el Canal i el Poble, formant un estany natural per uns dies. Després, en una visita que vaig fer a Puigcerdà, vaig admirar un petit estany que ben mirat també el podríem tenir en el nostre Poble, ja que la cosa principal, que és l'aigua per mantenir-lo no ens faltaria pas.

Us agradaria que aquesta vostra idea es pogués portar a terme?

Un llac, encara que sigui artificial, sempre és un atractiu i en el seu entorn hi ha un espai per a passejar, per a passar-hi bones estones al costat mateix del Poble.

A mi també m'agradaria i crec que amb un projecte seriós seria viable.

Per aquesta raó m'he adreçat als tècnics, que en definitiva són els qui han de dir si aquest projecte és una fal·làcia o que per un Salt del futur podem començar a pensar a crear una

zona lacustre entre el Ter i el Poble. Penso que podria ser com un nou «Ter Petit».

En Josep Valentí és veí del nostre Poble, ell en la seva empresa «VAL-SAN», especialitzada en topografia i medicions, ha fet un primer estudi de viabilitat d'aquest projecte i l'he convidat que ens expliqués la seva impressió.

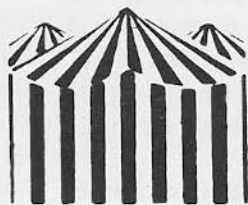
Et sembla, Josep, que aquest projecte podria portar-se a terme?

Hem estudiat la possibilitat i, efectivament, podria fer-se aquest estany sense gaires problemes.

Podries comentar-nos com podria ser la construcció d'aquest llac?

Això ja és més difícil, ja que caldria fer un estudi molt detallat de quins haurien de ser els límits i del nivell que agafaria l'aigua en cada un dels punts crítics que limitarien amb la zona urbana. Tot i així, si tinguéssim prou

**Emili
Crous**



ENVELATS

LLOGUER DE CADIRES • ENVELATS
ADORNAMENTS • PISTA PARQUET

Sant Jaume, 18 - Tel. 24 16 47 - SALT (Girona)

CONFITERIA  PASTISSERIA
MARGENAT

Telèfon 23 06 79

Especialitat en gelats

C/. Major, 57
SALT

desnivell podríem fer un canal cap al Carrer Major i transformar aquesta Carretera en un canal navegable.

Sens dubte que aquest canvi afectaria l'entorn, per aquesta raó he convidat en Xevi Sunyer que és ecòleg, perquè ens expliqui quin podria ser l'efecte ecològic que aquesta obra podria suposar sobre el medi.

Podrem tenir llúdrigues en aquest llac, com les que fa anys vivien en el nostre Rec Monar?

I per què no?

La contaminació de l'aigua del Rec Monar no és molt alta, a més a més amb la desviació de les clavegueres cap a la depuradora podem esperar que encara ho serà molt menys,

lí fariner ja citat en documents del segle XII.

No escatimeu la imaginació i dibuixeu el vostre llac, o el vostre Poble, o el vostre «Parc de les Deveses», no sigui que per manca d'aquest exercici d'imaginació ens tornem a trobar en situacions que evidentment ens de-



Xevi, creus que la idea d'En Pere seria bona per a l'entorn?

Sens dubte que sí. Recuperar un estany en un lloc on el Ter hi havia passat fa milers d'anys i segurament després hi havia hagut petits estanys naturals quan el Riu va retirar-se cap al seu llit actual, és sempre positiu perquè vol dir crear les condicions necessàries per a desenvolupar la fauna i la flora pròpia d'aquest indret.

o gens.

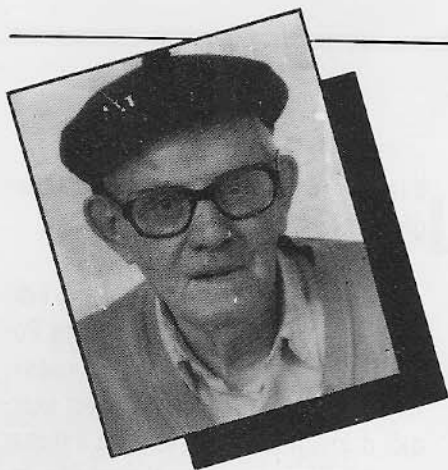
És igualment una imaginació, una idea, una il·lusió, però ja no és un projecte irrealitzable.

Aneu a saber si en el Salt dels 2000, aprofitant un doll d'aigua amb mil anys d'història, fan un llac, i en el salt de l'antiga Central del Molí hi tornen a fer voltar les moles d'un mo-

mostren l'estretor d'idees, la manca de previsió i d'imaginació que ha fet cometre tants errors, també en el nostre estimat poble.

No escatimeu la vostra imaginació

EL MENERÓ DEL REC



NARCÍS ISERN (l'avi més vell de Salt)

Aquesta vegada i com a número especial, hem sortit de la tònica del «Teva/Meva» d'una única entrevista i n'hem posat dues de més curtes.

Amb aquestes dues intentem contrastar les opinions que tenen la persona més gran de Salt i la recent nomenada pubilla de la nostra vila, Narcís Isern i Abras i la Susana Ventura i Pérez, respectivament.

Narcís Isern i Abras, nascut el 13 de febrer de 1893 a Cassà de la Selva, ha viscut una llarga vida. Provenia d'una família pobre, no va poder cursar una carrera universitària per manca de recursos econòmics, tot i que els mestres li van assegurar que podia fer-la. No tingué un ofici fix, ja que treballava de jornaler en tot allò que li sortia: paleta, en el camp... Vingué a viure a Salt fa uns 30 anys, per motius de feina dels fills. Té una filla, dos néts, un noi i una noia i tres besnéts, una nena i dos nens.

No fa gaire se'l va homenatjar juntament amb M.^a Teresa Prat i de Ventura com a les persones de més edat del nostre poble. Se li féu entrega d'una placa i li pintaren un retrat seu.

Com es distreien els dies de festa?

Jo anava amb la gent de la meva edat, jugàvem a botxes, a cavall fort, matàvem el temps com podíem. Fèiem una mica de tot, sortíem al carrer i un cop allà el que vingués.

Triaven pubilla quan era jove?

No ho recordo bé però em sembla que no, fa tants anys d'això... De

fet, jo no sóc fill de Salt, sinó de Cassà de la Selva, només fa trenta anys que visc aquí per motius de feina dels fills.

Troba que hi ha manca d'instal·lacions, activitats o serveis per a la gent gran?

Els que hi han ja són suficients, el que passa és que jo no els utilitzo, no em faig amb la gent que hi va. Considero que hi vaig a perdre el temps. M'estimo més sortir a prendre el sol a la plaça.



Narcís Isern, és l'avi més vell de Salt, té 96 anys

Com veu el jovent d'ara?

No veig gaire diferència entre els nens d'avui i els d'abans. Continuen fent les mateixes entremaliadures, no han canviat gaire. Se'ls ha de perdonar perquè són petits i tots hi hem passat. Amb el jovent ja no hi tinc gaire tracte i no m'hi fixo. Quan els veig pel carrer els dic «hola i adéu», això és tot, aquí s'acaba.

Creu que l'experiència que té de la vida podria servir a molts joves?

Home, jo sóc un home molt gran, he viscut moltes i diferents coses. Podria tenir alguna xerrada amb ells i aconsellar-los, explicar-los coses. N'he passat de totes: he viscut la fam. Vinc d'una de les famílies més pobres del poble, amb prou feines en teníem prou per menjar. Per sort a mida que et fas gran, treballant d'una cosa o d'una altra, pots estalviar una miqueta i anar-te'n sortint. També he vist la guerra civil, les morts....

Com preveu que serà el futur a Salt?

Bé, estarà bé, suposo que anirà millorant perquè en els últims anys he vist que anava creixent i fent-se ric. Ha passat de ser un dels pobles més pobres a un dels més rics. Però la gent que és pobre, sempre serà pobre i la rica, rica.

Com se sent l'home de més edat a Salt?

Em sento jo. Normal. Encara que em trobo jove, per la meva edat estic força bé. Em trobo perfectament. Hi ha poca gent que puguin arribar als 96 anys en les meves condicions, perquè encara em valc per mi mateix.

SUSANNA VENTURA (Pubilla de Salt-88)



Susanna Ventura i Pérez «Susi» masqué el 12 de setembre de 1970 a la clínica Girona. Des de fa pocs mesos viu a Quart amb els seus pares i la seva germana. Va deixar els estudis a 3.^{er} de B.U.P. per dedicar-se a l'ensenyament de gimnàstica a l'ENECE i alguns matins al Punt Groc. Sempre ha tingut afecció pels esports, per això, a més de fer classes, els dissabtes entrena gimnàstica als Maristes i algun que altre cap de setmana, a l'hivern, es deixa veure per alguna pista d'esquí. Aquest anys l'han nomenada pubilla de Salt.

Què vas sentir al ser elegida pubilla de Salt?

Vaig estar molt contenta. Tot va començar quan vaig rebre una carta de la Comissió de Festes que varen enviar a totes les noies d'entre 17 i 19 anys. Havíem de presentar unes fotos amb algunes dades personals. Després es va fer l'elecció a la plaça Verdager. Erem tres noies, no m'ho pensava pas que sortiria. Ser pubilla em comporta haver d'assistir a alguns actes.

Trobes que s'hauria de triar un hereu del poble?

Sí, per què no. Estaria bé (contestant).

Com es distreu el jovent els dies de festa?

Crec que la majoria van a la discoteca, es tanquen allà i no saben fer res més. No crec que sigui el més idoni. Personalment crec que hi ha mil coses per fer, com ara fer esports, acampades, donar volts...

Falten instal·lacions a Salt pel jovent?

Sí, jo crec que sí. Per exemple un lloc públic on poder entrenar gimnàstica rítmica i esportiva, perquè el Pavelló està molt ocupat pel bàsquet i el bàdminton i no pots demanar pista. Pel que fa a d'altres instal·lacions trobo que no en falten. I si fessin una discoteca em penso que la gent de Salt no hi aniria.

Com t'imagines el futur de Salt?

No ho sé. Bé i no bé. Suposo que seguirà la tònica dels darrers anys. Pel que m'han explicat els meus avis, ha millorat molt. S'han recuperat tradicions, festes. Per exemple la Festa Major està bé ara. Pel que fa als aspectes negatius crec que s'han construït massa blocs de pisos. Jo recordo que davant de casa, quan vivia a Salt, no hi havia cap edifici, era un camp, i ara tot està ple.

Si et donessin l'oportunitat de poder tenir, de cop, l'experiència d'una persona gran l'acceptaries o t'estimaries més adquirir-la a poc a poc?

No, m'estimaria més adquirir-la de mica en mica, però m'agradaria tenir-la. Considero que sempre es pot aprendre d'una persona gran.

Com veus la gent gran?

Actualment molt bé. Tenen moltes possibilitats, surten més que abans, ja que quan arribaven a una certa edat es tancaven a casa i no en sortien. També crec que avui dia se'ls ha proporcionat casals, excursions. Ara, és un tema que no he tractat molt.

EVA ESCUIN
ALÍCIA VILA



Susi Ventura, és la pubilla de la Festa Major de Salt 1988



DE L'EIXAMPLA AL «PLA MAÇANA»

ment, que tenia la mateixa alçada que ara.

Aquest sector era la zona natural d'expansió de Salt. Una zona situada entre el Salt Vell i el Veinat, amb dos nuclis separats per nombrosos camps de conreus, uns treballats i altres que amb el temps es van anar tornant erms per l'avanç de les edificacions. El sector anomenat en els plans urbanístics com l'«Eixampla de Salt» havia d'haver esdevingut un sector modèlic amb places, carrers amples, zones ajardinades i amplis carrers. Les primeres cases que s'hi construïren foren de poca alçada. Els veïns que hi anaven a viure no tenien gaire més pretensió que fer-se una casa en un lloc on el seny planificador deia que havia de ser tranquil i habitable; amb poca densitat i generós d'espais verds. A més, la zona nova havia de refondre els tradicionals nuclis de Salt i el Veinat en un de nou, central, on els serveis i equipaments hi tindrien una elevada presència.

Però el Pla de l'Eixampla esdevingué ben aviat un pla especulador, al servei d'interessos constructors, benèit per un horrible disseny urbà on el

que importava era fer cases i carrers, més que habitatges amb qualitat urbana.

A l'empara dels plans urbanístics i molt especialment el del 1971 (no deixem de racó el del 1955), l'Eixampla de Salt ha esdevingut el model del que mai havia de ser. El model d'un Salt caòtic, sense places (només una, la de la Llibertat, en un extrem), amb una immensa densitat, amb uns carrers estrets i unes voreres que de tant reduïdes no s'hi poden plantar ni arbres. El resultat formal de gran part dels edificis tenen molt poca qualitat urbanística i el disseny és pobre i suburbial. L'eixampla de Salt no es distingeix de qualsevol població suburbana dels entorns de Barcelona on l'improvisació, l'afany especulatiu i la manca de serveis són la norma comuna d'un urbanisme dels anys 60 i part del 70, on s'edificava amb el beneplàcit corresponent i la tolerància més àmplia, sense tenir en compte els serveis, els equipaments, els jardins i les places, al voltant de les quals s'hi generés vida i creativitat humana.

El resultat està a la vista de tot-hom. No n'estem gens contents sinó

No fa gaire més de 25 anys, el sector avui anomenat Eixampla, era gairebé totalment buit i despoblat. Ens referim al sector urbà de Salt comprès entre els carrers Manuel de Falla, C/. Major, Pg. Països Catalans i Esteve Vila.

No hi havia poc més d'una dotzena de cases, la gran majoria unifamiliars amb pati, alguna més aïllada i solitària que les altres a més d'uns incipients carrers ja formats en els anys 20 i 30: carrers d'Esteve Vila i carrer Pacheco. L'edifici més alt de tot aquest àmbit era el col·legi dels «Hermanus La Salle», avui nou Ajunta-

A LA SEVA SALUT LI CAL UN BON SERVEI

La nostra pòlissa d'assistència sanitària dóna una àmplia cobertura de serveis, dels quals destaquem:

- Lliure elecció d'especialistes dintre el nostre ampli quadre de metges.
- Mitjans de diagnòstic com anàlisis, radiografies, ecografies, electroencefalogrames, endoscòpies, etc..
- SCANNER
- Habitació individual amb bany en els internaments per:
 - Intervencions quirúrgiques.
 - Accidents
 - Parts.
 - Tractament mèdic (casos no quirúrgics)
- Llit per a acompanyant a càrrec de la Companyia
- Medicaments utilitzats durant l'internament
- Parts en clínica assistits per tocòleg.

- Assistència a TOT ESPANYA (capitals de província) en cas d'urgència per desplaçament temporal, (viatges, vacances, etc...)

PER A MÉS INFORMACIÓ, estem a la seva disposició a:
LA CATALÒNIA ASSEGUADORA, S.A.

Joan Maragall, 22 - Tel. 20 33 31 **GIRONA**
Antoni Llopis, 10 - Tel. 26 63 40 **OLOT**
Llers, s/n - Ed. Jubar **FIGUERES**
C/. Sant Pau, 12 - Tel. 50 40 92 **FIGUERES**

que ens avergonyim d'un sector que hauria pogut ser modèlic com hem dit al principi. On són els equipaments, on són les zones verdes, on és l'urbanisme integrador? El que se'ns ha consolidat és un Eixampla esquifit, indigne d'aquest nom, amb una congestió importantíssima i a on l'arquitecte més innovador difícilment hi pot aportar-hi res excepte que es refés de nou.

Ara tenim un nou repte. Formar un nou eixampla. Ens referim al Pla Maçana. La zona compren l'àmbit format per Pg. Països Catalans, Hospital Psiquiàtric, Rafael Masó i Vial de Folch i Torres / zona escolar.

El pla es desenvolupa a partir de les directrius de l'actual Pla General d'Ordenació Urbana (1987). El Pla Maçana es subdivideix en dos subsectors l'eix dels quals és el Dr. Ferran. A nivell urbanístic es constitueix com una Àrea de Millora Urbana (A.M.U.). La seva ubicació en un terreny pla, amb molta centralitat en l'expansió natural de Salt cap al sud, també equidistant del nucli vell i del barri de Sant Antoni, se'ns planteja com un repte per fer, ara sí, un nou Eixampla més humanitzat i racional.

Sembla una zona amb àmplies possibilitats. L'A.M.U. ha estat dissenyat i aprovat amb els serveis urbanístics corresponents. O sigui que primer es faran els vials i els serveis de clavegueram, aigua, llum i gas, i després simultàniament s'hi començarà a



construir. Els edificis en general tenen poca densitat. Planta baixa i dos pisos, la majoria amb cases adossades plurifamiliars o bé amb edificació de tipus aïllat segons el sector. A l'entorn hi ha previst una gran zona verda tipus rambla-passeig, que el consistori ja ha batejat amb el nom de Passeig del President Josep Tarradellas, a més d'una àmplia zona verda al llarg del carrer Guillerries.

El pla també compta amb tots els beneplàcits municipals i dels serveis d'Urbanisme de la Generalitat. No voldriem, ara que sembla que s'ha començat a fer una ordenació amb seny i racional a la nostra vila, que al llarg del temps els afanys lucratis convertissin aquesta zona en un «Eixamplabis» amb tots els seus defectes.

Que l'especulació s'apoderés sobtadament de la zona i on hi ha previst zones verdes i passeigs aquests

fossin requalificats, i allà on hi ha d'haver equipaments desapareguessin, i que les cases unifamiliars de dos o tres plantes es convertissin amb espessos blocs sense personalitat, que regires sin el concepte creador que s'ha volgut donar a la zona.

Crec que això no ha de passar i que ja tenim l'experiència de l'Eixampla Guimerà i Torras i Bages, massa a prop i massa poc reeixit.

I és que el SALT dels 2000, si no és un Salt més humà i habitable no tindrà sentit. I si vam reivindicar la independència fou per tenir uns millors serveis, un Salt més agradable per viure-hi i on els equipament i el seny planificador s'impossin damunt l'afany purament lucratiu i constructor.

MARTÍ FITA

**SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE**

MOBRA, S.A.

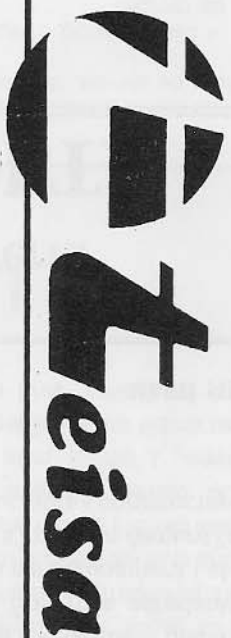
*Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls*

TALLER: Camí antic de Salt a Vilablareix
Tel. 23 53 17

**Tintoreria
REGOLTA**

*Pells • Llanes de matalàs
Catifes i tot el que fa referència a
la nostra indústria*

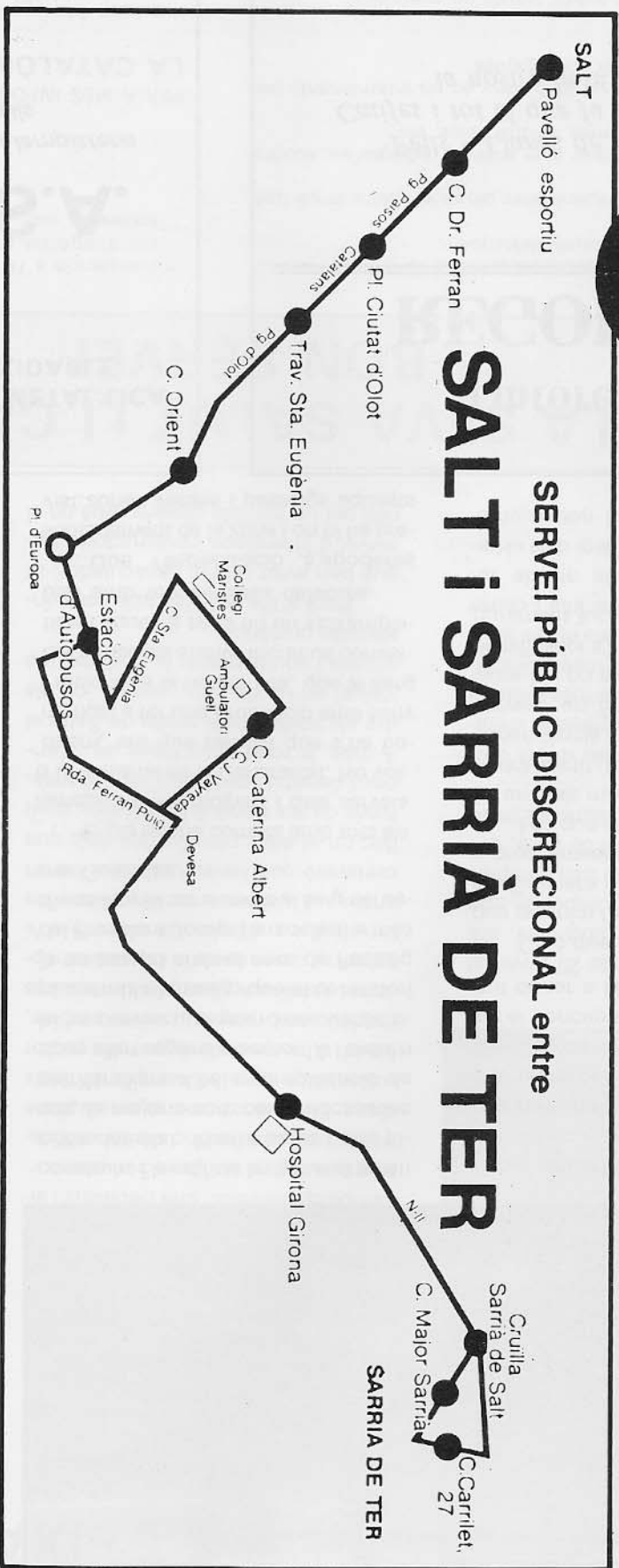
C/. Major, 312 - Tel. 23 45 43
SALT



C. Sardanya, 16 - Telèfon 20.48.68 - 17007 GIRONA

SERVEI PÚBLIC DISCRECIONAL entre

SALT i SARRIÀ DE TER



QUADRE HORARI FEINERS DE DILLUNS A DIVENDRES

9,00	10,30	12,00	14,30	16,00	17,30	19,00	SALT	10,20	11,50	13,20	15,50	17,20	18,50	20,20
9,10	10,40	12,10	14,40	16,10	17,40	19,10	ESTACIÓ	10,10	11,40	13,10	15,40	17,10	18,40	20,10
9,25	10,55	12,25	14,55	16,25	17,55	19,25	HOSPITAL	9,55	11,25	12,55	15,25	16,55	18,25	19,55
9,35	11,05	12,35	15,05	16,35	18,05	19,35	SARRIÀ TER	9,45	11,15	12,45	15,15	16,45	18,15	19,45

Vigent a partir de l'1 de desembre de 1988

EN PERE BOTA

Es deia Pere Joan, però tothom el coneixia per en Peret Bota. El va criar a Salt la família Bota, encara que no era fill legítim. Havia nascut a l'hospici. Com molts altres en aquell temps, es va haver de posar a treballar aviat, sense haver conegut l'escola. De caràcter molt inquiet, fou un home d'aquells que s'han hagut de formar tot sols. Va passar la seva joventut en pobles del litoral gironí, on va treballar de paleta. Precisament d'aquesta època en solia parlar bastant, explicant facècies quasi sempre divertides.

Es va casar, van tenir un fill i es va separar de la muller. Segons ell, no lligaven. No és estrany, era un caràcter fort i a vegades no és fàcil de conviure-hi. Recordo que quan parlava d'ella l'anomenava la meua assassina-plats.

Era un esperit independent i això el va portar a córrer mercats i fires amb una parada de quincalla i també a fer tempordada

a l'empresa Comas de Girona, que es dedicava a la construcció d'envelats per les festes majors. D'ací li deuria venir l'afany de convertir-se en empresari d'aquest ram, cosa que al final aconseguí, després de molts sacrificis. No va tenir sort. Quan ho començava a encarrilar, va esclatar la guerra i el seu fill es va haver d'exilar. Sol i vell va haver de deixar allò que tant li havia costat de crear.

Deixarem allò abans esmentat i ens referirem a l'home. Estava dotat d'una remarcable intel·ligència natural, encara que poc cultivada, ja que s'havi hagut d'anar formant sobre la marxa.

Era agradable de conversar-hi i tenia un munt de frases fetes que emprava sovint per reforçar allò que explicava. Quan estava de bon humor, cosa bastant freqüent, al seu costat no es podia estar trist. Sempre tenia a punt una historieta divertida per contar.

EN BALDIRI TAPER

Era, en Baldiri, un perfecte representant dels tapers. D'aquells treballadors professionals dels taps de suro, els quals, per la bona retribució que els reportava el seu treball, formaven una vertadera elite dins la classe treballadora.

Un dia, abillat amb capell, capa, guants i bastó, es presentà a casa del senyor Miquel, un fabricant de taps de suro. Li va obrir la porta la minyona i ell li demanà per parlar amb el senyor. Aqueixa entrà a dins a comunicar-li-ho i, amb molt poca discreció li va dir, amb una veu prou forta que el nostre home ho va oir bé des del cancell on s'esperava: «Senyoret, em penso que li ha arribat un comprador». En aquell temps era molt corrent de rebre comissions que efectuaven compres per cases nacionals o estrangeres. -Fes-lo passar al despatx; ja hi aniré de seguida.

Una vegada reunits, fetes les salutacions de rigor, es varen engrescar en converses trivials, com si només es tractés de fer temps. Va arribar l'hora de dinar i, com que ja era costum d'invitar els compradors, varen dinar i varen fer un ratet de sobretaula. Finida aqueixa, el senyor Miquel el va invitar a ensenyar-li la fàbrica. Li va ensenyar els diferents manufacturats i com que en Baldiri era prou entès en el que era el seu ofici, anava donant les raons adients a cada cas. L'home, que de tarannà era una mica mofeta, deuria estar pensant com acabaria tot allò.

Al senyor Miquel no li va quedar altre remei que anticipar-se i dir-li: «Senyor, ara us toca a vós de dir-me en què us puc servir.»

-Senyor, des que he arribat que estava esperant aquesta pregunta, però, com que vós no la fèieu, no considerava ben fet de trencar-vos la conversa.

Doncs bé: el motiu de la meua visita és el de demostrar-vos que sóc un bon treballador en aquest ram i demanar-vos feina.

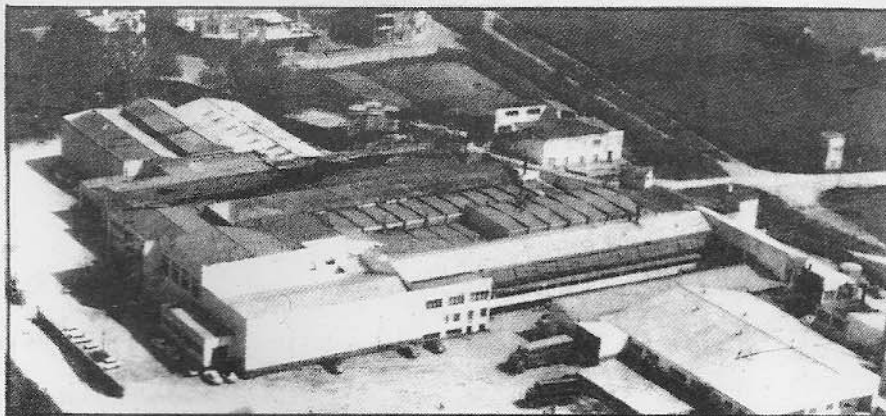
El senyor Miquel va quedar astorat i se li va escapar un gest com d'estranyesa pel seu aspecte, aï qual en Baldiri va objectar. «És que, senyor, no us imaginàveu en Baldiri abillat amb capell, capa, guants i bastó?»

El senyor Miquel, recobrat el seu normal aplom, va dir: «Senyor: sou, fins avui, l'home que m'ha pres el pèl amb més elegància. Per tant, hem de portar la comèdia fins al final. Donaré ordre al meu cotxer que us porti a l'hotel o allà on sigui, tal com hauria fet si hagués estat un comprador tal com jo em pensava. Pel demés, el proper dilluns podeu venir a començar.»

Uns moments després, quan ja en Baldiri tenia un peu al pujador, va estrènyer-li amigablement la mà i el va acomiadar amb un «fins dilluns si a Déu plau».

Observació: Aquesta historieta és la transcripció d'una de les moltes que sovint explicava en PERET BOTA.

A. BRUGUÉS
PITU GELI



ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC

Sala d'especejar

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVI
Repartiment diari

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

**SALT
AL
2.000**



Les àrees d'Educació i Cultura i Hisenda i Patrimoni de l'Ajuntament de Salt han organitzat conjuntament un cicle de conferències sota el títol «Salt al dos mil», **Jornades d'Estudi i Reflexió sobre el futur Sòcio-econòmic i urbanístic de Salt i el seu entorn.**

Aquestes conferències s'han celebrat a la Casa de Cultura Les Bernardes cada divendres, del 4 de novembre al 16 de desembre, a les 8 del vespre.

Prestigiosos professionals del món de la geografia, demografia, enginyeria, arquitectura, ... centren les ponències:

«Salt, les comunicacions i la seva integració territorial», a càrrec de Lluís Casassas, Catedràtic de Geografia de la U.A.B. i President de la Societat Catalana de Geografia. Anna Cabré i Pla, Professora de la U.A.B. i Directora del Centre d'Estudis Demogràfics. La Geògrafa Dolors Batallé. En Pere Joan Sureda i Canals, Dr. Enginyer industrial; i l'arquitecte Xavier Canosa i Magret, encarregat de la confecció del Pla General de Salt.

CONSELL DE REDACCIÓ

BURCH constructors, s.a. Salt

- CASES
- AMPLIACIONS
- REHABILITACIÓ

C/. Processó, 57 - Tels. 23 86 02 - 23 43 59
17190 SALT (Girona)

**Entra en funcionament
l'1 de desembre**

Nou recorregut del servei d'autobusos entre els pobles de Salt i Sarrià de Ter

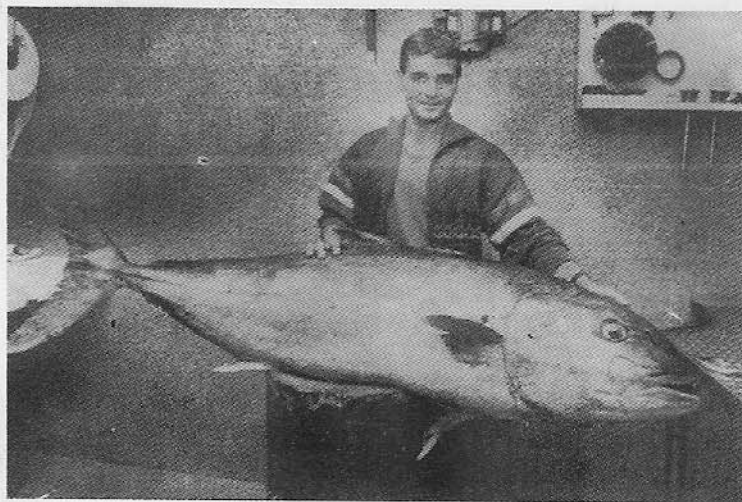
A. CONSTANS

Salt/Sarrià de Ter.— El proper dia 1 de desembre entrarà en funcionament el nou servei discrecional d'autobusos entre Salt i Sarrià de Ter, segons que ens informa l'empresa Teisa. El nou servei facilitarà el trasllat entre aquestes dues poblacions, fins avui dificultós per aquells que no disposen de vehicle propi i han d'accedir-hi a través del transport públic.

La direcció de l'empresa Teisa avança que l'itinerari començarà al pavelló esportiu de Salt, continuant amb parades a

l'estació d'autobusos, l'ambulatori Güell, hospital de Girona, carrer Carrilet de Sarrià de Ter i viceversa. El preu del bitllet serà de cinquanta pessetes, i com que el servei ha estat pensat primordialment com d'utilitat laboral, el quadre d'horaris és per a dies no festius, de dilluns a divendres.

La primera notícia sobre aquesta necessitat, de disposar d'un nou servei d'autobusos, apareixia publicada el passat dia disset de novembre en un número monogràfic de la revista de Salt «La Farga».



EL PEIX MÉS GROS

Jordi Casals, veí de Salt, va pescar una sèrvia de 52 quilos a Punta Sant Feliu.

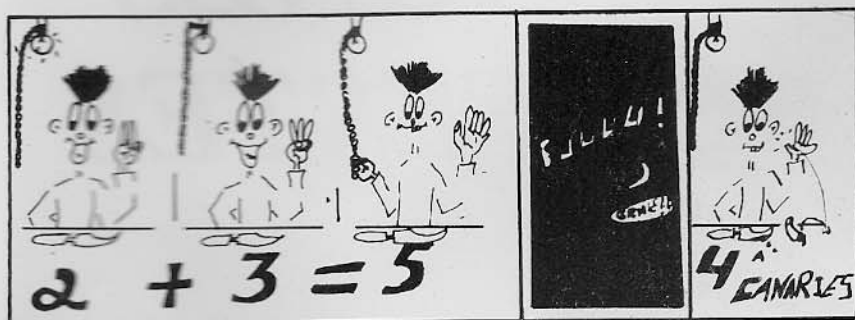
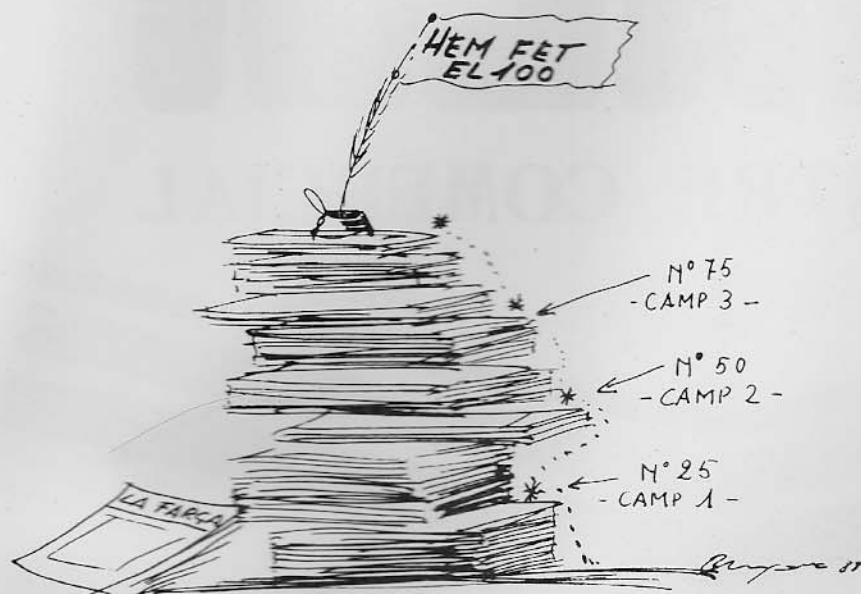
La va trobar a vint metres de fondària mentre feia pesca submarina a pulmó lliure.

A Salt no tenim mar, malgrat que mai ha deixat d'aspirar a esdevenir «port de mar», on els vaixells i les barques arriben fins a la nostra vila.

Mentrestant el que sí que tenim són molt bons pescadors. En Jordi Casals, veí del nostre poble, va pescar el passat octubre una sèrvia de més de 50 quilos.

Segur que hi han pescadors de tota la vida, els anomenats «vells llops de mar», que d'aquest fet no poden amagar una certa enveja.

L'ACUDIT FOLL



Fons Català
de Cooperació
al Desenvolupament

**APORTACIÓ DE
TOTS ELS CATALANS AL
TERCER MÓN.**

Rivadeneyra, 6, 10è. 08002 BARCELONA. Tel. (93) 317 61 77.

LA MÀGIA D'UN NÚMERO

Passen molts anys abans no s'arriba al cent. Recordo aquells primers consells de redacció (Déu meu! Amb més cabells i amb més rauxa!) La utopia, el mite que ens esperonava a tots era arribar a cent números de La Farga. Aquesta xifra era com la terra promesa, com la «ínsula baratària» d'uns quixots saltencs, que es llançaven a l'aventura editorial amb una mà a cada... butxaca.

I ja hi hem arribat. No sé què dirà la història. Però ja hem fet història; ja som història. Ja hem complert la tasca que ens havíem proposat. Ja hem conquerit el nostre Everest literari.

Ha arribat l'hora de penjar els estris i contemplar, amb la pipa dels anys a la boca, tota aquella reguitzella de bordegassos, que hem vist créixer a l'ombra de La Farga; com esmolten les seves plomes i continuen, amb nou delit, una tasca que vam començar quatre eixelebrats. Ja no són les generacions de la màquina d'escriure atrotinada o dels articles fets a base de «carajillos» de Rom Pujol, els qui tallen el bacallà. Ara són les generacions de l'ordinador amb tractament de textos i del güisqui de malta.

Quan em parlen d'un ordinador em ve un cobriment de cor. Jo mai no he entès, ni m'he proposat entendre, totes aquestes galindaines de «bits» i «pecés» (amb perdó del pecé autèntic), i altres mandangues. Però reconec que és la seva hora i n'estic content. Sé que aquests plançons connectaran perfectament amb la generació actual. Jo, a voltes, no els entenc. Però els faig confiança. Ells em deuen considerar una persona fora d'època. I segurament que tenen raó. Nosaltres havíem convertit l'escriure en un art. Ells l'han convertit en una tècnica i una estratègia.

El Burxeta es fa vell. Per això us diu adéu. I es retira a la seva closca (a la seva caserna d'hivern) per rumiari què és el que ens està passant a tots.

En aquest món que es dibuixa ja no ens calen burxetes. Es necessiten, sobretot, executius. Ja no es necessita pensar. Es necessita imatge.

BURXETA